תורה אור • פרשת לך לך • מאמר 4

והבדילה הפרוכת לכם

"והבדילה הפרוכת לכם"

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com
הפרשה החסידית
/likuteitorah.com/he/torah-ohr/lech-lecha/4

1 **והבדילה הפרוכת לכם. הנה בע"ח** [בעץ חיים] (שער מ"א) **מבואר שיש פרסא** (וע' בע"ח [בעץ חיים] **שער ז' פ"ב** [פרק ב'])

"והבדילה הפרוכת לכם". והנה, בספר עץ חיים, שער מ"א, מבואר שיש פרסא (וראו גם עץ חיים, שער ז', פרק ב').

ובגמרא בכתובות (דק"ו ע"א) **איתא י"ג פרוכת היו במקדש שני ז' כנגד ז' שערים כו' ופרש"י** [ופירש רש"י / ופירוש רש"י] **דלצניעותא עבידי.**

ובגמרא, במסכת כתובות (106a), נאמר: "י"ג פרוכת היו במקדש שני ז' כנגד ז' שערים כו'"; ורש"י מסביר ש"דלצניעותא עבידי" — הן נעשו לשם צניעות.

והיינו כי בלילה היו השערים ננעלים וכדאיתא במסכת תמיד רק ביום היו פתוחים שיהיו נכנסין ויוצאין דרך פתחי השערים והיו מוכרחים להיות פתוחים אעפ"כ [אף על פי כן] **הי'** [היה] **פרוכת לכל שער לצניעות כו'.**

כלומר, בלילה היו השערים ננעלים, כפי שנאמר במסכת תמיד, ורק ביום היו פתוחים, כדי שיוכלו להיכנס ולצאת דרך פתחי השערים; ואף על פי שהיה צורך להשאירם פתוחים, בכל זאת הייתה פרוכת לכל שער, לשם צניעות וכו'.

וענין זה הוא כי הנה העזרה והלשכות הם מכוונים נגד מלכות דאצילות כי למעלה במלכות יש כל הבחי' שבעזרה וגם הר הבית ת"ק אמה כמ"ש בזהר שלח לך (דקס"א ע"ב).

פירוש הדבר הוא כך: העזרה והלשכות מכוונות כנגד מלכות שבעולם אצילות, שכן למעלה, במלכות, יש כל הבחינות המצויות בעזרה; וגם הר הבית משתרע על פני חמש מאות אמה, כפי שנאמר בזהר, בפרשת שלח לך (קס"א ע"ב).

והנה בלילה תרעין דג"ע [דגן עדן] **אסתימו וכמו שננעלים השערים שערי העזרה הגם דכתי'** [דכתיב] **ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה היינו בבחי' חיצוניות דוקא**

והנה, בלילה "תרעין דג"ע אסתימו" — שערי גן עדן נסגרים, כשם שננעלים שערי העזרה. ואף שכתוב "ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה", הרי זה דווקא בבחינת חיצוניות.

וכמו באדם בשעת שינה שהוא הסתלקות וקבוץ החיות מן הדם הוא הנפש לתוך הלב ונסתם הכל בתוכו שאין מתפשט ממנו פנימית החיות רק קיסטא דחיותא וחיצוניות שאז הוא דוקא גילוי והתפשטות חיצוניות החיות

הדבר דומה לאדם בשעת שינה: החיות מסתלקת מן הדם, שהוא הנפש, ומתקבצת אל תוך הלב; הכול נסתם בתוכו, ופנימיות החיות אינה מתפשטת ממנו, אלא רק קיסטא דחיותא (מידה קטנה של חיות) והחיצוניות. דווקא אז מתגלות ומתפשטות החיצוניות של החיות,

כמו כח הזן וכח המעכל שבנפש שהן בחי' חיצוניות לגבי כח השכל והמדות וראיה ושמיעה.

כגון כוח ההזנה וכוח העיכול שבנפש, שהם בחינת חיצוניות ביחס לכוח השכל, למדות, לראייה ולשמיעה.

2 **והתפשטותן עיקרן בשעת שינה שבשעה שאינו ישן ומאיר השכל אז כח המעכל והזן אינן בהתפשטות כ"כ** [כל כך] **מצד התכללותן בכח השכל כנר בפני אבוקה ולכן מעכב התפשטותן**

התפשטות הכוחות האלה מתרחשת בעיקר בזמן השינה. כשאדם ער ושכלו מאיר, כוחות העיכול וההזנה אינם מתפשטים כל כך, משום שהם נכללים בכוח השכל, כמו נר בפני אבוקה; ולכן [השכל] מעכב את התפשטותם.

אבל בשעת שינה שמסתלק ממשלת כח השכל אז הן מתפשטין ואז הקיבה מעכל ושולח אל הכבד כו'. וכח הזן והמעכל והדוחה וכה"ג [וכהאי גוונא] **הם כחות חיצוניות ותחתוניות שבנפש.**

אבל בזמן השינה, כשהשליטה של כוח השכל מסתלקת, הם מתפשטים, ואז הקיבה מעכלת ומעבירה [את המזון] אל הכבד וכו'. כוחות ההזנה, העיכול והדחייה וכיוצא בהם הם הכוחות החיצוניים והנמוכים שבנפש.

וכך למעלה במלכות דאצי' שבלילה תרעין דג"ע [דגן עדן] **אסתימו שההארה שנמשך מבחי' מל' בג"ע** [בגן עדן] **זיו השכינה זהו עיקר הארת פנימיות המל'**

וכך גם למעלה, במלכות דאצילות: בלילה "תרעין דג"ע אסתימו". ההארה הנמשכת מבחינת מלכות לגן עדן — זיו השכינה — היא עיקר הארת הפנימיות של מלכות.

(דהיינו שההמשכה מבחי' ג"ר [ג' ראשונות] **שבמל' וכמ"ש במ"א בביאור הזהר פ' אחרי) ובלילה מסתלק הארה זו אלא שהשפע' חיצוניות נמשך אז והיינו ותתן טרף בבי"ע** (והמשכה זו מבחי' ז"ת [ז' תחתונות] שבמל')

(כלומר, ההמשכה היא מבחינת ג"ר שבמלכות, כפי שמוסבר במקום אחר בביאור הזהר על פרשת אחרי). בלילה הארה זו מסתלקת, ורק השפעה חיצונית נמשכת אז; זהו פירוש "ותתן טרף בבי"ע" (והמשכה זו היא מבחינת ז"ת שבמלכות).

וביום נפתחים תרעי דג"ע [דגן עדן] לפי שיש התגברות החסדים חסד אל כל היום ע"כ נמשך אז המשכה הפנימית ואעפ"כ [ואף על פי כן] יש בחי' פרוכת פרסא ונמשך המשכה זו

ביום נפתחים שערי גן עדן, משום שהחסדים מתגברים — "חסד אל כל היום". לכן נמשכת אז ההמשכה הפנימית. ואף על פי כן יש בחינה של פרוכת, מחיצה, והמשכה זו נמשכת

ע"י אמצעות הפרסא והפרסא היא מבחי' חשמל שהוא מחיצוניות הבינה שמלביש ומקיף את י"ס [י' ספירות] דז"א וי"ס [וי' ספירות] דנוק' [דנוקבא] כתנו' עור ומלבישם מצדיהם

באמצעות המחיצה. המחיצה היא מבחינת החשמל, שמקורו בחיצוניות הבינה, והיא מלבישה ומקיפה את עשר הספירות של ז"א ואת עשר הספירות של נוקבא כמו "כתנו' עור", ומלבישה אותן מצדן.

והוא בכדי שלא יהיה יניקת החיצונים ומתחת רגליהם הוא בחי' מנעל להיות הפסק בין אצילות לבריאה וליצירה כו'

וזאת כדי שלא תהיה יניקה לחיצונים. ומתחת לרגליהם היא בחינת מנעל, היוצרת הפרדה בין אצילות לבריאה וליצירה וכו'.

(ונעל הזה הוא בחי' המסך והפרסא המפסיק בין אצילות לבריאה כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] שמ"א פ"א ופרק ו' ובשער מ' פ"א) וכמו שפירש"י [שפירש רש"י] לצניעות דהיינו שלא יהיה

(מנעל זה הוא בחינת המסך והפרסא המפסיקים בין אצילות לבריאה, כפי שנאמר בעץ חיים, שער 41, פרק א' ופרק ו', ובשער 40, פרק א'.) וזהו כפי שפירש רש"י: "לצניעות", כלומר, כדי שלא יהיה

כל גילוי האור של אצילות בבריאה כ"א בדרך מסך שהמלכות דאצילות בוקע המסך ונעשה עתיק לבריאה (ע' [עיין] בע"ח [בעץ חיים] שמ"א פ"א ואגה"ק [ואגרת הקודש] איהו וחיוהי) וכן בכל עולם.

הגילוי המלא של האור מאצילות בבריאה, אך רק דרך מסך: מלכות דאצילות בוקעת את המסך ונעשית עתיק (Atik) של בריאה (ראו עץ חיים, שער Iggeres HaKodesh ו־ 1, פרק 41, (אגרת הקודש), [האיגרת] "איהו וחיוהי" (הוא וחיותו)). וכך הוא בכל עולם.

שבבריאה נעשה ג"כ חשמל מחיצוניות הבינה ומקיף לזו"נ [לזעיר אנפין ונוקבא] עד שנעשה מנעל כו' (בע"ח [בעץ חיים] שמ"א פ"א שהמסך שבין בריאה ליצירה אינו מבינה דבריאה אלא מת"ת [מתפארת] דבריאה אלא שבת"ת [שבתפארת] יש ג"כ חשמל כמ"ש הרמ"ז [הרב משה זכות] ס"פ יתרו בשם א"י [אדם ישר].

גם בבריאה נוצר חשמל (Chashmal) מחיצוניות הבינה, והוא מקיף את ז"א ונוקבא, עד שהוא נעשה למנעל וכו'. (ב־עץ חיים, שער אבל ;שהמסך שבין בריאה ליצירה אינו מבינה דבריאה אלא מתפארת דבריאה [נאמר] ,1 פרק ,41 Adam Yashar כפי שכותב הרמ"ז בסוף פרשת יתרו בשם ,גם בתפארת יש חשמל (אדם ישר).

ואמנם בלקוטי הש"ס [הששה סדרים] מהאריז"ל [מהאר"י זכרונו לברכה] דט"ז ד"ה לכי ומעטי א"ע [את עצמו] כמ"ש כאן ע"ש ועמ"ש בביאור ע"פ כי ביום הזה יכפר).

עם זאת, ב־16 עמ' ,של האריז"ל (לקוטי הש"ס) Likkutei HaShas, בפסקה הפותחת "לכי ומעטי א"ע", הדברים הם כפי שנכתב כאן; ראו שם. וכן ראו את מה שנכתב בביאור על הפסוק "כי ביום הזה יכפר".)

ולהבין ענין חשמל זה מה ענינו הנה מבשרי אחזה כי במדות אין שם התגלות כל השכל שאם כן היו המדות בטלים בהשכל ולא הי' [היה] מהם כלל התפשטות והמשכה

כדי להבין מהו ענייני של חשמל זה, הרי "מבשרי אחזה" [זאת]: במדות אין גילוי של השכל כולו, שכן אילו היה כך, המדות היו בטלות בשכל ולא הייתה מהן כלל התפשטות והמשכה.

אלא שאעפ"כ [שאף על פי כן] מקיף עליהם הארה מועטת מחיצוניות הבינה בחי' התבוננות שלמעלה מן המדות בכדי שלא יהי' [יהיה] יניקת החיצונים שמהמדות יכול להיות אחיזה לסט"א [לסטרא אחרא]

אף על פי כן, מקיפה אותן הארה מועטת מחיצוניות הבינה — בחינת ההתבוננות שלמעלה מן המדות — כדי שהכוחות החיצוניים לא יינקו משם, שכן מן המדות עלולה להיות אחיזה לסטרא אחרא (הצד האחר),

וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] לא כאברהם שיצא ממנו ישמעאל כו' וכן שבה"כ [שבירת הכלים] היה בהמדות לפיכך צ"ל בחי' חשמל מקיף שלא יהי' [יהיה] להם יניקה מהמדות אלא בדרך שערות וצפרנים כפי הצורך בלבד

כפי שאמרו חז"ל: "לא כאברהם שיצא ממנו ישמעאל" וכו'; וכך גם שבירת הכלים הייתה במדות. לכן נדרשת בחינת חשמל מקיפה, כדי שהכוחות החיצוניים לא יינקו מן המדות אלא בדרך שערות וציפורניים, ורק במידה הנחוצה.

(כי חשמל זה הוא מהבינה וחו"ב [וחכמה ובינה] **הן תרין ריעין כו' ומחכמה אין יניקה לחיצונים כנודע מענין הנגעים וכמ"ש ימותו ולא בחכמה לפי שחכמה כח מה בחי' בטול לאור א"ס כו').**

(מפני שחשמל זה בא מן הבינה, וחכמה ובינה הן "תרין ריעין" וכו'; והכוחות החיצוניים אינם יונקים מן החכמה, כידוע מעניין הנגעים (**nega'im**), וכפי שנאמר: "ימותו ולא בחכמה", שכן חכמה היא בחינת כוח מה (**koach mah**) [הכוח של "מה"], בחינת ביטול לאור אין סוף וכו'.)

ופי' ענין החשמל שמלביש לזו"נ [לזעיר אנפין ונוקבא] **והרי הוא חיצוניות אצלן ואעפ"כ** [ואף על פי כן] **שרשו גבוה מהן שהרי הוא מהבינה.**

ההסבר לחשמל שמלביש את ז"א ונוקבא: ביחס אליהם הוא חיצוניות, ואף על פי כן שורשו גבוה מהם, שהרי הוא מן הבינה:

הענין הוא כמו המשל שהוא לבוש להנמשל דהנה צירופי אותיות המשל הם גשמיות נגד הנמשל ולבוש לבד להנמשל

העניין דומה למשל, שהוא לבוש לנמשל. צירופי האותיות של המשל הם גשמיים ביחס לנמשל, ומשמשים לו לבוש בלבד.

אך מ"מ שרש המשל הוא גבוה מאד נעלה שאין כל אדם יכול לומר משלים אלא משלי שלמה ובגמרא אמרו על רבי מאיר תלתא שמעתא ותלתא מתלי ואמרו משמת רבי מאיר בטלו מושלי משלים כו'

ובכל זאת, שורשו של המשל גבוה ונעלה מאוד, שכן לא כל אדם יכול לומר משלים, אלא [כגון] "משלי שלמה". ובגמרא אמרו על רבי מאיר: "תלתא שמעתא ותלתא מתלי"; ואמרו: "משמת רבי מאיר בטלו מושלי משלים" וכו'.

והיינו כי דוקא מי ששכלו שכל גבוה יכול לצמצם שכלו במשל שיהיה מכוון נגד הנמשל ממש

הטעם לכך הוא שדווקא מי ששכלו נעלה יכול לצמצם את שכלו במשל, כך שיתאים בדיוק לנמשל,

משא"כ מי שאין לו שכל גבוה כל כך די לו במה שיבין השכל כאשר הוא

ואילו מי ששכלו אינו נעלה כל כך, די לו בכך שיבין את הרעיון כפי שהוא,

אבל לא יוכל להסביר פנים במשל ואם יאמר משל לא יהי' [יהיה] **המכוון כו' ועד"ז הוא בחי' החשמל שהוא לבוש לזו"נ** [לזעיר אנפין ונוקבא] **כהתלבשות השכל במשל**

אך הוא אינו יכול להסביר את הרעיון באמצעות משל, ואם יאמר משל, הוא לא יתאים וכו'. בדומה לכך היא בחינת החשמל [לבוש רוחני], המשמש לבוש לז"א ולנוקבא, כשם שרעיון מתלבש במשל.

והיינו לפי שנמשך מהבינה שהיא למעלה מעלה מהמדות כו' רק אח"כ נעשה לבוש לזו"נ [לזעיר אנפין ונוקבא] **והוא למטה מהן כמו שהמשל הוא חיצוניות לגבי הנמשל ולבוש לבד**

הטעם לכך הוא שהוא נמשך מבינה, הנעלית בהרבה מן המדות וכו'; אך לאחר מכן הוא נעשה לבוש לז"א ולנוקבא, ונמצא למטה מהם, כשם שהמשל הוא חיצוניות ביחס לנמשל ולבוש בלבד.

והרי א"כ מובן שיש בבחי' החשמל הזה ב' בחינות א' מצד שרשו שהוא גבוה מאד נעלה למעלה מן המדות

מובן אפוא שבבחינת החשמל הזאת יש שני היבטים. הראשון הוא מצד שורשו: הוא גבוה ונעלה מאוד, למעלה מן המדות,

שהוא מבחי' הבינה והב' מצד התפשטותו בבחי' חיצוניות בבחי' צירופי אותיות שהאותיות הם מדרגה האחרונה שבכל הי"ס [הי' ספירות] **(ומה שמלביש החשמל לזו"נ** [לזעיר אנפין ונוקבא] **היינו כמו אותיות שמלבישי' להמדות כו')**

והוא מבחינת בינה. ההיבט השני הוא מצד התפשטותו בחיצוניות, בצורת צירופי אותיות, שהאותיות הן המדרגה האחרונה בכל עשר הספירות (והחשמל מלביש את ז"א ואת נוקבא בדומה לאותיות המלבישות את המדות וכו').

וזהו פי' חשמל חש מל פי' חש לשון שתיקה היינו מצד בחי' א' שבו שהוא שרשו מהבינה

זהו פירוש חשמל (Chashmal): חש (chash), שפירושו שתיקה; זהו מצד הבחינה הראשונה שבו, ששורשו בבינה.

כי סייג לחכמה שתיקה כי הוי"ה בחכמה ולכן החכמה היא בחי' ביטול וזהו השתיקה וע"ד שמשה רבע"ה [רבינו עליו השלום] **הי'** [היה] **כבד פה כו'.**

שהרי "סייג לחכמה שתיקה", כי הוי' בחכמה, ולכן חכמה היא בחינת ביטול, וזו השתיקה; וכעין זה, משה רבינו ע"ה היה "כבד פה" וכו'.

ומל לשון דיבור והתגלות זהו מצד בחי' הב' שבו כשנעשה לבוש לזו"נ [לזעיר אנפין ונוקבא] **כמו האותיות שמלבישי' הנמשל ועי"ז יוכל להיות השפעה זהו פי' מל:**

ומל פירושו דיבור והתגלות; זהו מצד הבחינה השנייה שבו, כשהוא נעשה לבוש לז"א ולנוקבא, בדומה לאותיות המלבישות את הנמשל, ועל ידי כך יכולה להימשך השפעה. זהו פירוש מל.

3 והנה זהו בחשמל שביי"ס [שבי' ספירות] עצמן וכן במלאכים שיש כמה אלפים רבבות מדרגות כמי"ש היש מספר לגדודיו ויש מהם שהם מבחי' החשמל ע"י כלים דאצילות

והנה, [כך] הוא הדבר גם לגבי החשמל (Chashmal) [מסך רוחני] שבתוך עשר הספירות עצמן. כך גם אצל המלאכים, שיש להם אלפים ורבבות של דרגות, כפי שנאמר: "היש מספר לגדודיו". חלקם הם מבחינת החשמל, באמצעות הכלים של עולם האצילות.

(ור"ל [ורוצה לומר] שזה שנת"ל [שנתבאר לעיל] הוא ענין החשמל דבינה דאצילות המקיף לזו"נ [לזעיר אנפין ונוקבא] דאצילות כנ"ל וכמו כן יש ג"כ בזו"נ [בזעיר אנפין ונוקבא] דבי"ע ג"כ בחי' חשמל ומזה נמשך המסך שבין בריאה ליצירה ובין יצירה לעשיה.

(כלומר, הכוונה היא שמה שנתבאר לעיל הוא בחינת החשמל של בינה דאצילות, המקיפה את ז"א ונוקבא דאצילות, כנ"ל; וכמו כן, גם בז"א ובנוקבא של בריאה, יצירה ועשיה יש בחינת חשמל, וממנו נמשך המסך שבין בריאה ליצירה ובין יצירה לעשיה.)

ושם יש ג"כ מלאכים שהם מבחי' חשמל וכידוע שמט"ט [שמטטרון] נק' נעל דשכינתא והרי נתבאר שהנעל זהו בחי' חשמל כו') וע"ז ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] בשעה שהדבור יוצא מפי הקב"ה חשות.

וגם שם יש מלאכים שהם מבחינת החשמל; וכידוע, מטטרון (מט"ט) נקרא "נעל דשכינתא", והרי נתבאר שהנעל היא בחינת החשמל וכו'.) ועל כך אמרו חז"ל: "בשעה שהדבור יוצא מפי הקב"ה חשות". חשות (chashos), כלומר, שותקים.

פי' הקב"ה הוא ז"א כמו פי' קוב"ה [קודשא בריך הוא] ושכינתיה שכינתי' היינו מה ששוכן ומתלבש בתחתונים וקדוש הוא מובדל כך בחי' מלכות אין מלך בלא עם הוא בחי' השוכן ומתלבש בעם

הביאור הוא ש"הקב"ה" הוא ז"א, כפי שעולה מן הביטוי "קוב"ה ושכינתיה". "שכינתיה" היא הבחינה השורה ומתלבשת בתחתונים, ואילו "קדוש" פירושו מובדל. לכן בחינת המלכות — "אין מלך בלא עם" — היא הבחינה השורה ומתלבשת בעם,

משא"כ מדותיו יתי' לך ה' הגדולה כו' אין להם ערך ויחס לעם וזהו בחי' קדוש.

ואילו למדותיו יתי — "לך ה' הגדולה כו'" — אין ערך ויחס לעם, וזו בחינת "קדוש".

4 **והדבור שיוצא מפי הקב"ה הוא בחי' התגלות היינו מל מחשמל והוא כשוו"נ** [כשזעיר אנפין ונוקבא] **בוקעי'** [בוקעים / בוקעין] **המסך ויורדי' ומתגלי' בעולם שלמטה**

והדיבור היוצא מפי הקדוש ברוך הוא הוא בחינת התגלות, היינו "מל" שבחשמל. זה קורה כאשר ז"א (המדות הרגשיות) ונוקבא (הנקבה, כלומר מלכות) בוקעים את המסך, יורדים ומתגלים בעולם שלמטה.

ואזי הם המלאכים חשות שהם נכללים בביטול שנמשך מבחי' חכמה כנ"ל בענין סייג לחכמה שתיקה

אז המלאכים שותקים ("חשות"), משום שהם נכללים בביטול הנמשך מבחינת חכמה, כפי שהוסבר לעיל בעניין "סייג לחכמה שתיקה".

משא"כ כשאין הדבור יוצא כו' שהוא בחי' הסתלקות אז הם ממללות שהם ברעש גדול ואומרי' ברוך כבוד כו'.

לעומת זאת, כאשר הדיבור אינו יוצא וכו', כלומר במצב של הסתלקות, הם ממללים, משום שהם "ברעש גדול" ואומרים "ברוך כבוד כו'".

זהו ענין החשמל שמקיף ומלביש לזו"נ [לזעיר אנפין ונוקבא] **מצדיהן שהוא בכדי שלא יהי'** [יהיה] **יניקת החיצונים. אך מתחת רגליהם הוא בחי' מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב הוא בחי' מלכות.**

זהו עניין החשמל המקיף ומלביש את ז"א ונוקבא מצדדיהם, כדי שלא תהיה יניקת החיצונים. אך מתחת לרגליהם יש בחינה של "מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב", והיא בחינת מלכות.

נעל זה אינו לבד בשביל שלא יהי' [יהיה] **יניקת החיצונים אלא הוא מפסיק שלא יהי'** [יהיה] **גילוי כל האור שבאצילות דאיהו וגרמוהי חד להיות כך בבריאה**

הנעל הזאת אינה נועדה רק למנוע יניקת החיצונים; היא גם מפסיקה, כדי שהגילוי המלא של האור שבאצילות, שבו "דאיהו וגרמוהי חד", כלומר "איהו וגרמוהי" (הוא וכליו) אחד, לא יהיה כך בבריאה,

אלא שיהי' [שיהיה] **בחי' בריאה יש והיינו ע"י שהמסך מפסיק בין אצי' לבריאה והאור שנמשך מאצי' ע"י המסך להחיות בריאה הוא אור של תולדה**

אלא שבריאה תהיה בבחינת יש [מציאות הנתפסת כעצמאית]. הדבר נעשה באמצעות המסך המפסיק בין אצילות לבריאה; האור הנמשך מאצילות דרך המסך כדי להחיות את הבריאה הוא אור של תולדה.

ולכן נק' הבריאה יש מאין והגם דממך הכל כתיב וכולא קמיה כלא חשיבי עכ"ז [עם כל זה] נק' יש מאין מפני שהתהוות היש הוא מבחי' האור שנמשך ע"י הפרסא שהוא בחי' אין

לכן הבריאה נקראת "יש מאין". ואף שכתוב "ממך הכל" ו"וכולא קמיה כלא חשיבי", בכל זאת היא נקראת יש מאין, משום שהתהוות היש היא מן האור הנמשך דרך הפרסא, שהוא בחינת "אין" [אור הנחשב ל"אין" ביחס לאור שלמעלה מהפרסא],

שהרי אין זה מהות ועצמות האור שלפני הפרסא אלא אור של תולדה שהוא בחי' אין לגבי עצם האור שלמעלה מהפרסא.

שהרי אין זה מהותו ועצמותו של האור שלפני הפרסא, אלא אור של תולדה, שהוא בחינת "אין" ביחס לעצם האור שלמעלה מהפרסא.

(ועיין בזוהר ח"ב [חלק ב'] דע"ח ב' רזא דחשמל כו' ובזהר הרקיע שם ובהרמ"ז [ובהרב משה זכות] ובספר הדרת מלך סי' ל' וסי' נ"ה):

(ועיינו גם בזהר, חלק ב, דף ע"ח ע"ב, "רזא דחשמל" וכו', ובזהר הרקיע שם, וברמ"ז, ובספר הדרת מלך, סימנים ל' ונ"ה.)

5 והנה בשבת מאיר אור האצילות למטה על ידי התלבשות הבריאה לבד ואינו אלא מסך אחד

כעת, בשבת, אור האצילות מאיר למטה כשהוא מתלבש בבריאה בלבד, ויש רק מסך אחד.

משא"כ בימות החול יש הפרש בין א"י [ארץ ישראל] לח"ל [לחוץ לארץ] שבא"י [שבארץ ישראל] ההנהגה ע"י יצירה ובח"ל [ובחוץ לארץ] ע"י עשייה. והנה כל זה עדיין בבחי' קדושה וצבא השמים לך משתחוים שגם היש בטל

לעומת זאת, בימות החול יש הבדל בין ארץ ישראל לחוץ לארץ: בארץ ישראל ההנהגה [האלוקית] היא באמצעות עולם היצירה, ובחוץ לארץ — באמצעות עולם העשיה. כל זה עדיין בתחום הקדושה, ו"צבא השמים לך משתחוים", שכן אפילו ה"יש" (yesh) [תחושת המציאות] בטל.

(ולכן פרכת ופרסות הנ"ל הם בחי' פרכת המבדילות בין קדש לקדש שהרי הפרסא המבדיל בין ע"ס [עשר ספירות] דיצירה לע"ס [לעשר ספירות] דעשייה הרי גם ע"ס [עשר ספירות] דעשייה הוא קודש)

(לכן הפרוכות והמחיצות שהוזכרו לעיל הן בחינת פרוכות המבדילות בין קודש לקודש; שהרי גם עשר הספירות של העשיה קדושות, אף שהפרסא מבדילה בינן לבין עשר הספירות של היצירה.)

אך מעשייה ולמטה יש עוד מסך ופרסא הוא ק"נ [קליפת נוגה] והוא בחי' ערלה החופפת על הברית

אבל מעולם העשיה ולמטה יש מסך ופרסא נוספים, והם קליפת נוגה (**kelipas nogah**) [הקליפה הזוהרת]; והיא בחינת ערלה (**orlah**) [העורלה] המכסה על הברית.

(כמ"ש בע"ח [בעץ חיים] ש"מ [שער מ'] פ"א ונק' ק"נ [קליפת נוגה] כו' והיא הערלה המכסה על היסוד) והוא הבדלה בין קדש לחול

(כפי שנכתב ב-עץ חיים (עץ חיים), שער מ', פרק א': היא נקראת קליפת נוגה וכו', והיא הערלה המכסה על יסוד.) והיא ההפרדה בין קודש לחול.

(ואפשר שהפרסא הוא בין ע"ס [עשר ספירות] דעשייה לק"נ [לקליפת נוגה] וא"כ אפשר הוא ג"כ בחי' חשמל המפסיק בין ע"ס [עשר ספירות] דעשייה לנוגה.

(ואפשר שהפרסא היא בין עשר הספירות של העשיה לקליפת נוגה, ואם כן ייתכן שהיא גם בחינת חשמל (**Chashmal**), המפריד בין עשר הספירות של העשיה לנוגה.)

גם במ"א בפ' ואתחנן ע"פ שמע כו' נתב' ג"כ שההבדלה הוא ע"י בחי' חשמל וגם במ"א נת' [נתבאר] ענין בחי' עטופים שהוא ממוצע בין קדושה לק"נ [לקליפת נוגה] כו')

גם במקום אחר, בפרשת ואתחנן, על הפסוק "שמע" וכו', מבואר שההפרדה נעשית באמצעות בחינת החשמל; ובמקום אחר מבואר גם עניינה של בחינת העטופים (**atufim**) [הצאן החלוש], שהיא ממוצעת בין הקדושה לקליפת נוגה וכו'.)

וזהו ענין אשר ברא אלקים לעשות לתקן ותורמסין צריכין תקון כו' כי האדם נברא בצלמנו כדמותנו ויש לו מסך זה

וזהו פירוש "אשר ברא אלקים לעשות" — לתקן; וכמאמר "ותורמסין צריכין תקון" וכו'. שהרי האדם נברא "בצלמנו כדמותנו", ויש לו מסך זה,

וצריך לתקן להיות החול בחי' חולין שנעשו על טהרת הקדש והיינו ע"י שנכללים בקדושת השבת

ועליו לתקן [אותו], כך שהחול יהיה בבחינת "חולין שנעשו על טהרת הקדש"; וזה נעשה על ידי הכללתו בקדושת השבת.

כי שבת הוא קודש שאז מאיר אור האצילות ע"י הבריאה בלי מסך שבין בריאה ליצירה ובין יצירה לעשייה וכ"ש [וכל שכן] **שק"נ** [שקליפת נוגה] **אינו מפסיק אז שמאיר שלא על ידו כו'**

השבת היא קודש: אז אור האצילות מאיר דרך בריאה, בלי המסך שבין בריאה ליצירה ובין יצירה לעשיה; ועל אחת כמה וכמה שקליפת נוגה אינה מפסיקה אז, שכן [האור] מאיר שלא באמצעותה וכו'.

ולכן האדם הוא מובדל ממלאכת החול שאינו עוסק בדברים גשמיים אלא שבת להוי"ה אלקיך בבחינת ביטול הגם שהוא ביטול דבריאה בחינת יש מי שבטל כו'

לכן האדם מובדל ממלאכת החול ואינו עוסק בדברים גשמיים, אלא "שבת להוי' אלקיך", בבחינת ביטול — אף שזהו ביטול של בריאה, הבחינה שבה יש [עדיין] מי שבטל וכו'.

משא"כ בימות החול שהתהוותו ע"י יצירה ועשייה שם יש קליפת נוגה החופפת אך ע"י שמברר בששת ימי החול בירורי נוגה יגיע כפיך

לעומת זאת, בימות החול, שהתהוותם היא באמצעות יצירה ועשיה, יש קליפת נוגה החופפת עליהם. אך על ידי בירור הנוגה בששת ימי החול — "יגיע כפיך,

כי תאכל שעוסק באמונה לשם שמים ומתפלל ולומד בכח זה ע"ז נעשי' [נעשית / נעשים] **החולין עטה"ק** [על טהרת הקודש] **וע"ז אומרים במו"ש** [במוצאי שבת] **ברוך המבדיל בין קודש לחול כי להיות הבדלה ופרסא הוא ממקום גבוה ונעלה כנ"ל בענין חשמל כו'**

כי תאכל [אותו]": הוא עוסק במלאכתו בנאמנות ולשם שמים, ומתפלל ולומד בכוח זה; ועל ידי כך נעשים החולין "חולין שנעשו על טהרת הקדש". ועל כך אומרים במוצאי שבת: "ברוך המבדיל בין קודש לחול", שכן ההבדלה והפרסא באות ממקום גבוה ונעלה, כפי שנתבאר לעיל בעניין החשמל וכו',

וברוך ונמשך משם להיות מאיר דרך הפרסא כ"א לא היה הפרסא לא היה שום התהוות חדוש יש מאין ולא היה תקון חולין שנעשו עטה"ק [על טהרת הקודש]

ו"ברוך" [פירושו] שנמשך משם, כדי שיאיר דרך הפרסא. אילו לא הייתה הפרסא, לא הייתה התהוות של מציאות חדשה יש מאין, ולא היה תיקון של חולין שנעשו על טהרת הקדש.

(רק קדש לבד וכוונת הבריאה דירה בתחתונים הוא שיהי' [שיהיה] **יש ונפרד בחי' חול רק שיהי'** [שיהיה] **אח"כ ביטול היש טהרת הקודש)**

(רק קדושה בלבד; ותכלית הבריאה, דירה בתחתונים, היא שיהיה יש נפרד, בחינת חול, ורק לאחר מכן יהיה ביטול היש — טהרת הקודש).

והנה בהתגלות האור דרך הפרסא עדיין הוא קדושה עד סוף העשייה ששם מקום הנוגה וזהו מצות מילה מל י"ה שהוא מל מחשמל דבינה שהוא מבחי' י"ה

והנה, כשהאור מתגלה דרך הפרסא, הוא עדיין קדושה עד סוף העשיה, ששם מקומה של הנוגה. וזוהי מצוות מילה: "מל י"ה" — המל של החשמל שבבינה, שהוא מבחינת י"ה,

כי חו"ב [חכמה ובינה] **הן תרין ריעין דהיינו שכשמסירים הערלה שהיא ק"נ** [קליפת נוגה] **אז נשאר רק חשמל דבינה שהוא הלבוש שצ"ל כמבואר למעלה בכדי שיהי'** [שיהיה] **התהוות בי"ע כו' אבל הערלה שהיא ק"נ** [קליפת נוגה] **צריך להסיר.**

כי חכמה ובינה הן "תרין ריעין". כלומר, כאשר מסירים את הערלה, שהיא קליפת נוגה, נשאר רק החשמל שבבינה, שהוא הלבוש שצריך להיות, כמבואר למעלה, כדי שיוכלו בריאה, יצירה ועשיה להתהוות וכו'; אך את הערלה, שהיא קליפת נוגה, צריך להסיר.

ומתחילה הוצרך להיות כך כדי שיהי' [שיהיה] **יניקה לק"נ** [לקליפת נוגה] **וממנה לקליפות הטמאות שק"נ** [שקליפת נוגה] **היא המפרדת בין הקדושה ובין כל קליפות טמאות ממש אבל אח"כ העבודה לברר ק"נ** [קליפת נוגה] **ולהפכה לקדושה כו' :**

בתחילה היה צורך שיהיה כך, כדי שתהיה יניקה לקליפת נוגה, וממנה לקליפות הטמאות, שכן קליפת נוגה היא המפרידה בין הקדושה ובין כל הקליפות הטמאות ממש; אבל לאחר מכן העבודה היא לברר את קליפת נוגה ולהפוך אותה לקדושה וכו'.

6 **והנה בהסיר הערלה אז נעשה אב המון גוים שיתוספו ניצוצות להתכלל באלקות מחמת שלא יהי'** [יהיה] **מסך הנוגה וע"ז נאמר אני הנה בריתי אתך והיית לאב המון גוים.**

כעת, לאחר הסרת הערלה, הוא נעשה "אב המון גוים", שכן ניצוצות מתווספים כדי להיכלל באלוקות, מאחר שאין עוד מסך של נוגה [קליפת נוגה]. ועל כך נאמר: "אני הנה בריתי אתך והיית לאב המוו גוים".

אני זקף גדול כי אני אותיות אין שמלכות הוא הכתר וזקף גדול דהיינו כשהיא מתעלית למעלה כו'.

"אני" [נושא את הטעם] זקף גדול: שכן "אני" מורכב מאותיות "אין", ומלכות היא כתר; וזקף גדול [פירושו] כשהיא מתעלה למעלה וכו'.

ופי' שע"י המילה הרי בריתי ממש אתך והיינו התגלות היסוד כי כל הפרסא הכל הוא בבחי' היסוד בכל עולם יסוד אבא כו'

הפירוש הוא שבאמצעות המילה "בריתי" עצמה היא "אתך", כלומר, מתגלה היסוד. שכן הפרסא כולה היא בבחינת יסוד בכל עולם: יסוד אבא וכו',

עד סוף העשייה שנעשה ערלה ממש ובכריתת הערלה נעשה התגלות בריתי ממש אני זקף גדול כו' להיות אתך ממש שורה ומתגלה למטה כמו למעלה.

עד סוף העשיה, שם היא נעשית ערלה ממש; ובהסרת הערלה מתגלה "בריתי" עצמה — "אני זקף גדול" וכו' — כדי להיות ממש "אתך", שורה ומתגלה למטה כפי שהיא למעלה.

(ור"ל [ורוצה לומר] **שע"י כריתת הערלה יורד ונמשך מבחי, אני בבחי' יסוד כמ"ש בע"ח** [בעץ חיים] **שכ"ז** [שכל זמן] **שהערלה דבוקה לא נמשכו גלוי אורות עליונים ביסוד אלא הם סתומים למעלה כו' ובכריתת הערלה נמשך בחי' אני אותיות אין בבחי' בריתי וכ"ז נמשך אתך ממש כו') :**

(הכוונה היא שבאמצעות הסרת הערלה יורד ונמשך מבחינת "אני" לבחינת יסוד, כפי שכתוב בעץ חיים: כל עוד הערלה דבוקה, גילוי האורות העליונים אינו נמשך אל היסוד, אלא הם סתומים למעלה וכו'; ובהסרת הערלה נמשכת בחינת "אני", אותיות "אין", לבחינת "בריתי", וכל זה נמשך ממש "אתך" וכו'.)

LikuteiTorah.com
הפרשה החסידית

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY-NC 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. בתי כנסת, מוסדות חינוך ומפעלים ללא כוונת רווח רשאים להעתיק, להדפיס ולהפיץ אותה בחופשיות, ולבקש תרומות לכיסוי עלות ההדפסה; אסור למכור אותה לעולם. יש לציין את הוצאת קה"ת ואת likuteitorah.com. https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725 · Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309). למה ללמוד, וברכות הרבי: likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha/

מיזם חינמי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך likuteitorah.com/he/torah-ohr/lech-lecha/4/

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק